

Златнитѣ дръвца.

(Приказка).

Въ едно село нѣкога живѣлъ единъ бѣденъ тъкачъ съ голѣмо сѣмейство. Отъ ранна утринъ до късна вечеръ той и жена му работѣли безъ да жалятъ силитѣ си и пакъ не могли да посрѣщатъ домашнитѣ си нужди, защото положениятъ трудъ не могълъ да имъ спечели пари за прѣхрана на цѣлото сѣмейство: тѣ двамата, четиритѣхъ дѣца и старата майка на тъкача. Но сѣмейството живѣло въ сговоръ съ всички съсѣди и стариятъ тъкачъ съ удоволствие помагалъ, въ всѣко врѣме, колкото могълъ.

Еднажъ синътъ на тъкача отишълъ въ тихата гора да събира сухи дръвца. Настѣпило студено врѣме и въ дома на тъкача немогло да се работи отъ студъ.

Тамъ той съгледалъ да лежи на земята единъ немощенъ старецъ съ голѣма товарчина сухи дръвца, безъ да може да стане . . .

Мжчно станало на малкото момче заради стареца; приближило се до него и почнало да повдига товарчината за да стане старецътъ, но нѣ-

мало сили за подобна работа.

Мжчило се, мжчило се малкото момче и казало: